

Arrest

nr. 202 107 van 9 april 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heteiV1):

(..)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: (..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen²), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

lx) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 18/01/2010 veroordeeld voor 18 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar waarvan 9 maanden effectief.

Ten laste van betrokkene werden er verschillende PV's opgemaakt door de politie:

- AN.60.LB.148362/2011 - drugs/bezit - PZ Antwerpen
- AN.11.LB.021859/2011 - zware diefstal - PZ Antwerpen
- AN.60.LB.140662/2009 - drugs/ verkopen - PZ Antwerpen
- CH.60.L1.072408/2008 - drugs / in-en uitvoer, drugs/bezit, drugs/verkoop - PZ Charleroi

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[xl] artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

lx) artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene trachtte ook de Belgische autoriteiten te misleiden door verschillende aliasen te gebruiken (M. H. (..) geboren op 10/10/1982; M.A. (..) geboren op 10/10/1982; A. T. (..) geboren op 21/09/1967; T. A. (..) geboren op 21/09/1974).

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 18/01/2010 veroordeeld voor 18 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar waarvan 9 maanden effectief.

Ten laste van betrokkene werden er verschillende PV's opgemaakt door de politie:

- AN.60.LB.14836211 - drugs/bezit - PZ Antwerpen
- AN.11.LB.02185911 - zware diefstal - PZ Antwerpen
- AN.60.LB.14066209 - drugs/ verkopen - PZ Antwerpen
- CH.60.L1.07240808 - drugs / in-en uitvoer, drugs/bezit, drugs/verkoop - PZ Charleroi

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 10.12.2015. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 10.12.2015 door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is bij de diensten van de DVZ gekend sedert 24.08.2008, dag waarop hij door de politie van Marchienne werd aangetroffen in illegaal verblijf. Die dag werd hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en werd sedertdien nog meer dan 10 keer aangetroffen in illegaal verblijf, waarna hem telkens een verwijderingsmaatregel werd betekend. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 10.12.2015. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 10.12.2015 door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene heeft op 07.04.2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.04.2009.

Na een schorsend beroep werd betrokkene asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 27.05.2009.

Betrokkene heeft ook op 27.07.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing werd afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname door de Stad Antwerpen op 23.03.2011.

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 18.01.2010 veroordeeld voor 18 maanden gevangenis met uitstel 5jaar waarvan 9 maanden effectief. Ten laste van betrokkene werden er verschillende PV's opgemaakt door de politie: AN.60.LB.14836211 - drugsbezit - PZ Antwerpen; AN.11.LB.02185911 - zware diefstal - PZ Antwerpen; AN.60.LB.14066209 - drugs. verkopen - PZ Antwerpen; CH.60.L1.07240808 - drugs . in-en uitvoer, drugs.bezit, drugs.verkopen - PZ Charleroi).

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres"

Betrokkene trachtte ook de Belgische autoriteiten te misleiden door verschillende aliases te gebruiken (M. H. (..) geboren op 10.10.1982; M. A. (..) geboren op 10.10.1982; A. T.(..) geboren op 21.09.1967; T. A. (..) geboren op 21.09.1974).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene trachtte ook de Belgische autoriteiten te misleiden door verschillende aliases te gebruiken (..).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 10.12.2015. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 10.12.2015 door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzake

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Op 16 augustus 2017 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

(..)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: (..);

geboren op 21/09/1974 wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen*2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x11 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene trachtte ook de Belgische autoriteiten te misleiden door verschillende aliases te gebruiken (..). In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft bovendien geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 10.12.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 10.12.2015 door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinéa van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 18/01/2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzage drugs. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Ten laste van betrokkene werden er verschillende andere pv's opgemaakt door de politie: AN.60.LB.14836211 - drugs/bezit - PZ Antwerpen; AN.11.LB.02185911 - zware diefstal - PZ Antwerpen; AN.60.LB.14066209 - drugs/verkoop - PZ Antwerpen; CH.60.L1.07240808 - drugs / in-en uitvoer, drugs/bezit, drugs/verkoop - PZ Charleroi).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij op 16 november 2017 gerepatriëerd werd naar Marokko.

Verzoekende partij bevindt zich aldus niet meer in België.

De verzoekende partij heeft geen belang bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar repatriëring uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van verzoekende partij inderdaad geen belang meer te hebben wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2017.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bestreden inreisverbod

3.1. In een enig middel aangaande het bestreden inreisverbod betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van :

- *Artikelen 74/11 Vreemdelingenwet*

- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 strekkende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen
- Beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.
- Het proportionaliteitsbeginsel

a) Dat ingevolge de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860)

De motivering van de bestreden beslissing moet de beslissing onderbouwen. (RvSt. nr 103.789)

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien moet die motivering afdoende zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

b) De bestreden beslissing betreft thans een INREISVERBOD voor ACHT jaar met verwijzing naar

- Geen gekende woon - of verblijfplaats
 - Vermeend gebruik van aliassen
 - Meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (zonder specificatie van data waardoor het onmogelijk is om het nodige te onderzoeken in het kader van het al dan niet definitief geworden zijn)
 - Omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid (verweester verwijst hier naar een correctionele veroordeling van 2010 en nog enkele andere PV's)
- "Art. 74/11.1- § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]1

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweester in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich in het Rijk bevindt, en dit zeker nu zij in toepassing van artikel 74/11,4de alinéa Vw. aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweester voor wat betreft de duur ervan rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet, tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk aan het opleggen van een inreisverbod. (Pari. St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23)

Verzoekster stelt dienvolgens vast dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd zonder enig concreet onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker en ook de duur van het inreisverbod.

Een inreisverbod van acht jaar is meer dan onredelijk te noemen.

Tevens legt verweester in haar beslissing niet uit wat zij verstaat onder een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Zij maakt in de bestreden beslissing melding van een correctionele veroordeling van 2010. Dit is 7 jaar geleden. De 9 maanden effectieve gevangenisstraf heeft verzoeker uitgezeten. De overige straf is uitgesproken voorwaardelijk voor een termijn van 5 jaar. Ook deze termijn is volledig verstreken.

Meer nog, verzoeker werd hierover op geen enkele manier ondervraagd waardoor hij ook de kans niet kreeg om zichzelf daarover te verdedigen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

c) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren;

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard;

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige zaken. (RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010; RvV arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009);

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de bestuurde zich afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen;

Het is de taak van uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvSt. nr. 82.301 van 20 september 1999, RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010)

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd.

d) het opgelegde inreisverbod van 8 jaar is meer dan disproportioneel te noemen.

Verweerster maakt melding van een correctionele veroordeling van 7 jaar geleden.

De 9 maanden effectieve gevangenisstraf heeft verzoeker uitgezeten. De overige straf is uitgesproken voorwaardelijk voor een termijn van 5 jaar. Ook deze termijn is volledig verstreken.

Verzoeker heeft tevens inspanningen gedaan om zijn verblijfsstatuut te regelen, i.e. een asielaanvraag, een regularisatieaanvraag.

Het is ook niet omdat er een PV wordt opgesteld door de politiediensten, dat verzoeker daarmee schuldig is aan alle vermelde elementen in het dossier.

Verzoeker is in deze dossiers (waarin PV werd opgesteld) geen enkele keer uitgenodigd door de rechtbank of een onderzoeksrechter;

Het is dan ook onredelijk om met die elementen rekening te gaan houden bij het nemen van een beslissing tot opleggen van een inreisverbod, minstens bij het bepalen van de duur ervan."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze acht jaar bedraagt in toepassing van artikel 74/11, §1, 4° alinea van de vreemdelingenwet omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid waarbij erop gewezen wordt dat zij op 18 januari 2010 veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving en dat er diverse processen-verbaal werden opgemaakt voor drugsfeiten en zware diefstal. De verwerende partij motiveert verder dat: "*Handel in drugs (..) een ernstige aanslag (is) op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.*

(..)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren."

Gelet op voorgaande motivering kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij niet uitlegt wat zij verstaat onder een ernstige bedreiging van de openbare orde. Immers verwijst de verwerende partij expliciet naar de door de verzoekende partij gepleegde drugsfeiten en wijst zij erop dat drugshandel een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving met redengeving waarom dit zo is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.5. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partij – een man die zijn ware identiteit verhuult en illegaal in het land verblijft – reeds wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden, waarvan negen maanden effectief. Verder blijkt dat er ten aanzien van verzoekende partij diverse processen-verbaal werden opgesteld in het kader van drugsfeiten alsook in het kader van zware diefstal. In deze omstandigheden kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij vermocht derhalve, op basis van voormelde wetsbepaling, in voorliggende zaak verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verwerende partij heeft verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en uiteengezet waarom zij van oordeel was dat verzoekende partij een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar diende te worden opgelegd. Zij heeft hierbij benadrukt dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde “zeer ernstig” te verstoren en verwezen naar de aard van de door verzoekende partij gepleegde feiten en de strafmaat. Zo heeft zij er ook op gewezen dat handel in drugs een ernstige aanslag vormt op de openbare orde van de samenleving omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweegbrengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken en stelt zij vast dat verzoekende partij geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en dat zij uit is op gemakkelijk geldgewin. De Raad wijst er daarbij op dat de kwalificatie van de gepleegde drugs misdrijven als ‘ernstig’ steun vindt in de rechtspraak van het EHRM die al herhaaldelijk de maatschappelijke impact en ernst van drugs misdrijven heeft benadrukt. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning

van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

In dezelfde zin heeft het Hof van Justitie aangegeven dat georganiseerde drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten en dat bijgevolg de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde*” valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Voorts heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verbleef en benadrukt zij dat zij een groot belang hecht aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Verzoekende partij betoogt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden maar de Raad kan alleen maar vaststellen dat uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing er specifiek gemotiveerd wordt omtrent de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken zodat zij hoegenaamd niet gevolgd kan worden in haar betoog. De Raad neemt hierbij ook in aanmerking dat geenszins blijkt dat verzoekende partij enig belang heeft in het Rijk of op het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dat verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien.

3.6. Aangezien het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, die verschillende aliases heeft en die een inbreuk pleegde op de wetgeving inzake verdovende middelen te beschouwen als een vreemdeling die reeds aantoonde er niet voor terug te deinzen de openbare orde ernstig te verstoren en op basis van feiten uit het verleden te concluderen dat er sprake is van een gedrag dat toelaat te besluiten dat nog schendingen van de openbare orde kunnen worden verwacht kon verwerende partij, in voorliggende zaak, een inreisverbod van acht jaar opleggen. Verzoekende partij wijst er wel op dat de veroordeling dateert van zeven jaar geleden, maar zij gaat eraan voorbij dat zij na haar veroordeling nog het voorwerp heeft uitgemaakt van diverse processen-verbaal ondermeer voor drugsfeiten en zware diefstal. Het betoog van verzoekende partij dat het niet is omdat er ten aanzien van haar een proces-verbaal werd opgesteld, dat zij daarom ook schuldig is aan de feiten kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu zij niet ontkent dat zij voorwerp is geweest van deze processen-verbaal en hierbij dient gewezen te worden op het feit dat het de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om op grond van de door de politionele diensten vastgestelde feiten een eigen beoordeling hiervan te maken, zonder dat deze feiten (al) tot een veroordeling hebben geleid.

3.7. Verder blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het tijdstip van de veroordeling en dat verzoekende partij haar effectieve straf heeft uitgezeten alsook dat de voorwaardelijke termijn verstreken is zodat ook niet blijkt dat verzoekende partij nog enig dienstig gegeven aangaande haar situatie naar voren had kunnen brengen, dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij op 17 augustus 2017 wel degelijk werd gehoord, weze het evenwel na het treffen van de bestreden beslissing, maar dat zij daar niet meer stelde dan dat zij sinds 2008 illegaal in België verblijft, dat zij niet weet of zij medische problemen heeft (de centrumarts heeft nadien vastgesteld dat er geen medische redenen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen) en dat zij wel een poging gedaan heeft om in België een duurzame relatie op te bouwen maar dat zij voor de rest geen familie of minderjarige kinderen heeft in België. Verder heeft zij slechts in vage termen verklaard dat zij problemen zou hebben in Marokko maar dat ze het moeilijk heeft om daarover te praten. De Raad ziet niet in met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben die van invloed hadden kunnen zijn op de afgifte van het inreisverbod voor de duur van acht jaar.

3.8. Het betoog van verzoekende partij dat zij haar verblijfssituatie heeft trachten te regelen waar zij evenwel niet in geslaagd is, doet evenmin afbreuk aan het feit dat zij door haar gedrag geacht kan worden een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen en dat haar om die reden een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

3.9. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien bij het bepalen van de geldigheidsduur van het bestreden inreisverbod. Het feit dat verzoekende partij slechts één maal werd veroordeeld in België in 2010, haar bewering dat zij zich niet schuldig heeft gemaakt aan andere feiten en dat de strafrechter haar een gevangenisstraf oplegde die ten dele met uitstel was en die thans volledig is verlopen impliceert ook niet dat verwerende partij niet in redelijkheid kon oordelen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar in casu, gelet op verzoekers gedrag, aangewezen was.

3.10. Het betoog van verzoekende partij leidt niet tot de conclusie dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

3.11. Het enig middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is in zijn geheel niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER